

Okresní soud v Třebíči

Bráfova 502/57
674 34 Třebíč

Sp. zn.: **1 T 3/2013**

Obžalovaný: **Marek Hirato**, nar. XXX
XXX
XXX

Obhájce: Mgr. Petr Hulán, advokát
Opletalova 1535/4
110 00 Praha 1
DS: biem22n

Odůvodnění odvolání

**obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Třebíči ze dne
3. 7. 2013, sp. zn. 1 T 3/2013,**
podle ustanovení § 245 *et seq.* trestního řádu (dále jen „**TrŘ**“)

Elektronicky
Bez příloh

I.

[1] Obžalovanému byl prostřednictvím jeho obhájce doručen rozsudek Okresního soudu v Třebíči ze dne 3. 7. 2013, sp. zn. 1 T 3/2013 (dále jen „**napadený rozsudek**“), jímž byl obžalovaný uznán vinným pokusem zvlášť závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 ve vztahu k § 145 odst. 1 trestního zákoníku (dále jen „**TrZ**“), přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) TrZ a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) TrZ, za což mu byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti let spolu s povinností nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR škodu ve výši 806 Kč, a dále bylo uloženo ochranné opatření zabránění věci.

[2] Neboť napadený rozsudek spočívá na nesprávně a neúplně zjištěném skutkovém stavu a nadto trpí i vadou nesprávného hmotněprávního posouzení věci, obžalovaný podal přímo při hlavním líčení proti napadenému rozsudku v celém rozsahu, tzn. pokud jde o výrok o vině, trestu, o náhradě škody i o zabránění věci,

odvolání

ve smyslu ustanovení § 245 *et seq.* TrŘ, které tímto podáním blíže odůvodňuje a navrhuje, aby odvolací soud zopakoval důkaz přehráním zvukové nahrávky předložené obžalovaným a poté napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl o zproštění obžaloby, neboť skutek, pro který byl obžalovaný postaven před soud, není trestným činem.

II.

[3] Předmětem obžaloby je konflikt, k němuž došlo dne 12. 8. 2011 v nočních hodinách mezi obžalovaným a svědkyní H. na straně jedné a poškozenými E., H. a následně P. na straně druhé. Obhajoba tvrdí, že jednání obžalovaného lze po všech stránkách subsumovat pod nutnou obranu ve smyslu ustanovení § 29 TrZ. Soud I. stupně v napadeném rozsudku naopak dovedl, že toto jednání z mezí nutné obrany vykročilo, a na tomto právním posouzení věci – jež se navíc opírá o nepřesně a neúplně zjištěný skutkový stav – založil svůj závěr o vině obžalovaného.

[4] Do jisté míry kuriosní je, že o nutnou obranu by se jednalo i v případě, že by soudem zjištěný skutkový stav plně odpovídal skutečnosti, a napadený rozsudek by tedy nemohl obstat jako správný ani za takových okolností.

III.

[5] Mezi stranami není sporu o tom, že obžalovaný spolu se svědkyní H. se – maskování – v inkriminovanou dobu pohybovali ve veřejně přístupném parku v blízkosti Domu dětí a mládeže (dále jen „**DDM**“) na Hrádku v Třebíči, kde se poškození zdržovali, vykonávající dozor nad svými svěřenci, nezletilými sportovci-biathlonisty. Sporné není ani to, že poškození, když oknem zpozorovali maskované osoby, vyšli ven a tyto osoby oslovili.

[6] Průběh konverzace, k níž poté došlo, je popisován částečně odchylně obžalovaným a poškozenými, přičemž zvukový záznam, který předložil obžalovaný, se velmi přesně shoduje s jeho verzí a vykazuje určité rozdíly oproti verzi poškozených. Jisto nicméně je, že poškození

vyzvali obžalovaného a svědkyni H., aby prostory v blízkosti DDM opustili, a ti výzvě vyhověli, přičemž si obžalovaný při odchodu poškozené bez jejich souhlasu několikrát vyfotografoval.

[7] To poškození nesli zjevně velmi úkorně a s nelibostí; podle verse obžalovaného, potvrzované i zvukovým záznamem z diktafonu, jej vyzvali, aby jim vydal fotoaparát, kterým snímky pořídil, podle verse poškozených jim měl vydat toliko paměťovou kartu, s tím, že se pomocí počítače, resp. notebooku, přesvědčí, co je jejím obsahem, případně, jak uvedl poškozený E. ve svém trestním oznámení, pořízené fotografie z karty vymažou. Poškození dále tvrdili, že se chtěli přesvědčit, zda obžalovaný nefotografoval přes okno jejich nezletilé svěřence.

[8] Obhajoba pokládá posledně zmíněné tvrzení vzhledem ke všem okolnostem spíše za účelové a zkonstruované *ex post factum* na obranu protiprávního jednání poškozeného E. Je však třeba konstatovat, že i kdyby poškození po obžalovaném nepožadovali vydání celého fotografického přístroje, nýbrž pouze paměťové karty, a i kdyby skutečně měli v úmyslu si tuto kartu pomocí vlastního počítače pouze prohlédnout a prověřit, co je jejím obsahem, jednalo by se i tak o výzvu *prima facie* bezprávnou a následné jednání poškozených, kteří se pokusili fotoaparát obžalovanému násilím odebrat, představuje útok na jeho majetek, proti němuž se obžalovaný oprávněně a přiměřenými prostředky bránil.

[9] Jak obžalovaný vysvětlil shora, i kdyby odpovídala skutečnosti výpověď poškozených, ti nebyli *a limine* oprávněni vynucovat si splnění své výzvy k vydání fotoaparátu/paměťové karty násilím. Takový zásah do integrity obžalovaného není legitimním výkonem občanské svépomoci ve smyslu ustanovení § 6 občanského zákoníku, ale je zjevným excesem z ní. V dané situaci mohlo být na místě nejvýše obžalovaného zadržet a přivolat policii. Aniž by se obhajoba chtěla na tomto místě pouštět do spekulací, je nasnadě, že důvodem, proč paměťovou kartu poškozeným, tedy cizím osobám, nevydat, mohl být – kromě její ceny – např. i důvěrný, potenciálně i intimní, charakter fotografií, příp. videozáznamů, jež tato obsahovala.

[10] Poškození měli vyčkat příjezdu policie a věc řešit např. cestou podání trestního oznámení pro možné poškození cizích práv, přičemž je arci dosti pochybné, zda by jejich spekulace („obžalovaný si mohl přes okno fotografovat nezletilé děti“), aniž by je podkládalo skutečné pozorování, že tak obžalovaný opravdu činil, vůbec mohlo vést k tomu, že by policejní hlídka vyzvala obžalovaného k vydání věci-paměťové karty pro účely trestního nebo přestupkového řízení. Daleko pravděpodobnějším se jeví, že by byla toliko zjištěna totožnost obžalovaného a svědkyně H. a poškození poté se svými nároky z domněle neoprávněného pořízení jejich fotografie odkázání na prostředky občanského práva, konkrétně do řízení o žalobě na ochranu osobnosti.

[11] V každém případě byla svépomoc, k níž se poškození uchýlili, nadměrná a protiprávní a obžalovanému svědčilo právo se proti této excesivní svépomoci přiměřenými prostředky bránit.

IV.

[12] Pokud se týká prostředků, které obžalovaný při své obraně postupně uplatnil, ty vyplynuly jednak ze zvukového záznamu, jednak z částečně shodných a částečně rozporných výpovědi učiněných při hlavním líčení.

[13] Ze zvukového záznamu je zřejmé, že na výzvu poškozeného E. „*Dej sem ten foťák, a dělej!*“, resp. poškozeného H. „*Dej sem tu kartu!*“, reagoval obžalovaný nejprve verbálně, ve snaze poškozené uklidnit a od jejich jednání je odradit, a až poté, co došlo k fyzickému útoku a snaze poškozeného E. fotoaparát mu násilím sejmout z krku a odebrat, bránil se útoku fyzickou silou, když se nejprve pokusil – bez úspěchu – svůj fotoaparát ze sevření poškozeného uvolnit, a nakonec použil na svou obranu nůž. Tento prostředek byl sice v porovnání s intenzitou odvráceného útoku na majetek obžalovaného relativně intenzivnější, avšak nejednalo se o obranu zcela zjevně nepřiměřenou způsobu útoku ve smyslu ustanovení § 29 odst. 2 TrZ, přičemž v úvahu je třeba vzít i to, že obžalovaný jiné efektivní způsoby obrany k dispozici neměl: útěk mu byl znemožněn a hrozba střelnou zbraní by nebyla vzhledem k těsnému kontaktu mezi ním a útočícím E. efektivní. V další fázi, poté, co byl bezprostřední útok odvrácen, použil obžalovaný na svou obranu hrozbu do špičky seříznutou bambusovou tyčí a poté – vůči poškozeným H. a P. – i střelnou zbraní-plynovou pistolí.

[14] Soud I. stupně neposoudil správně zvukový záznam předložený obžalovaným, z něhož je jak sled událostí, tak obsah a ton konverzace mezi účastníky incidentu jasně patrný, a obhajobě nutnou obranou proto nepřisvědčil, aniž by arci vysvětlil, jak měl obžalovaný postupovat, jestliže se mu poškozený E. pokoušel *per nefas* odebrat jeho fotoaparát, věc nikoli zanedbatelné hodnoty.

V.

[15] Pokud jde o skutková zjištění, soud I. stupně bezezbytku uvěřil poškozeným, aniž vzal v potaz fakt, že jejich výpověď není potvrzována zvukovým záznamem, jímž jsou poškození naopak usvědčováni z toho, že orgánům činným v trestním řízení uvedli některé nepravdivé skutečnosti. Okresní soud rovněž pominul to, jak se výpovědi poškozených vyvíjely v čase.

[16] Konkrétně je to patrné z porovnání toho, co uvedl poškozený E. ve svém trestním oznámení ze dne 13. 8. 2011, se záznamem téhož děje diktafonem i s tím, jak poškozený svou výpověď modifikoval při výslechu v hlavním líčení. V trestním oznámení poškozený E. uvedl (pro lepší čitelnost byly doplněny chybějící čárky mezi větami v souvětích):

Šli jsme s p. H. kousek za nimi a chtěli jsme se vrátit do DDM, avšak najednou se zablesklo a muž pořídil fotografii mé osoby a p. H., který se jej zeptal, proč nás fotografuje, když k tomu nemá souhlas. Muž řekl, že je to hra, prošel mezi vozy, otočil se a znovu fotografoval. Domnívám se, že pořídil 3–4 ks fotografií. Šel jsem znovu k němu a vyzval jsem jej, ať mi dá kartu z fotoaparátu. Vyzval jsem jej sice důrazně, ale slušně a bez pohružky. Muž na to nijak nereagoval, domnívám se, že pořídil další fotografii, čímž si však nejsem jist. Sáhl jsem po fotoaparátu do míst, kde je šachta pro paměťové médium, s úmyslem toto vyjmout a na notebooku smazat fotografie, které pořídil. K tomuto ještě uvádím, že muž měl fotoaparát zavěšený na krku a žádným způsobem jsem se mu nesnažil stáhnout fotoaparát, chtěl jsem pouze paměťové médium, neboť jsem se také obával, zda nefotografoval děti [cf. křik poškozeného na zvukovém záznamu: „Dej sem ten foťák, a dělej!“]. Muž se začal bránit, bohužel nejsem schopen popsat, jakým způsobem, domnívám se, že si počal přidržovat popruh, na kterém byl fotoaparát zavěšen, muže jsem nijak nedržel. Zda muž něco říkal, nevím. Společně jsme upadli na zem [proč, když poškozený obžalovaného „nijak nedržel“?], kdy však nejsem schopen uvést, jak k tomu došlo, stále jsem držel fotoaparát. Na zemi mi počal muž odtahovat z fotoaparátu prsty, a v tuto chvíli začala křičet druhá osoba a podle hlasu jsem poznal, že se jedná o ženu. Co křičela, nevím. Při přetahování o fotoaparát jsme se dostali do pozice, kdy muž zřejmě klečel a jeho kabát mi kryl předloktí. Najednou jsem ucítil škrábnutí na předloktí levé ruky a pak bolest na pravé ruce, jak mě počal řezat. Vykřikl jsem: „On mě řízl!“ a pustil jsem fotoaparát.

[17] Poškozený se tímto popisem skutkového děje sám doznal k tomu, že neoprávněně zasáhl do fyzické integrity obžalovaného, a okolnosti jeho obrany popsal natolik podrobně, že soud I. stupně měl z tohoto popisu vyjít a bez dalšího dovodit, že jednání obžalovaného naplnilo všechny zákonné znaky nutné obrany. Jestliže poškozený E. tento popis později modifikoval, měl to soud I. stupně patřičným způsobem zhodnotit a učinit z toho příslušné závěry ohledně hodnověrnosti jeho výpovědi v hlavním líčení.

[18] Neučinil-li tak, zatížil své rozhodnutí takovou vadou, že je namístě, aby nápravu zjednal soud odvolací, přičemž lze převážnou měrou vyjít ze skutkového materiálu shromážděného okresním soudem a zčásti i z jím učiněných skutkových zjištění.

VI.

[19] Obžalovaný v této souvislosti připomíná, že popis fyzického kontaktu mezi ním a poškozeným E., jak je obsažen ve skutkové větě napadeného rozsudku, je *prima facie* neslučitelný se shora citovaným popisem téhož děje v trestním oznámení sepsaném, resp. nadiktovaném poškozeným krátce po události.

[20] V rozsudku se uvádí, že poškozený E. k obžalovanému „*přistoupil, dotkl se fotoaparátu, na což [obžalovaný] zareagoval tak, že ho chytil za ruce, [poškozený] se snažil dostat ze sevření a upadli na zem, kde ho [obžalovaný] nožem řízl*“. Z trestního oznámení je přitom nepochybné, že to byl naopak poškozený, kdo svíral fotoaparát obžalovaného a ten mu, slovy samotného poškozeného, počal „*odtahovat z fotoaparátu prsty*“. Hovořit o tom, že se poškozený fotoaparátu obžalovaného toliko „*dotkl*“, je tudíž značně eufemistickým zachycením předmětného fyzického útoku poškozeného proti obžalovanému.

[21] Už z této jednotlivosti je zřejmé, že popis skutkového děje v napadeném rozsudku neodpovídá tomu, co se skutečně mezi obžalovaným a poškozeným odehrálo.

VII.

[22] Z těchto důvodů nemůže napadený rozsudek obstát jako správný a je na místě, aby odvolací soud zopakoval důkaz přehráním zvukového záznamu, případně i některé důkazy další, a poté napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl o zproštění obžaloby podle ustanovení § 226 písm. b) TrŘ.

VIII.

[23] Obžalovaný zároveň upozorňuje soud I. stupně, že mu doposud nebyl doručen stejnopis rozsudku, a žádá, aby bylo prověřeno, že byl skutečně zaslán na adresu obžalovaného uvedenou na rubru tohoto podání.

V Praze dne 5. září 2013

Marek Hirato